

Αν διαβάσει κανείς τις εκτιμήσεις για την πορεία της αγοράς ακινήτων στις ΗΠΑ και στη Μεγάλη Βρετανία σίγουρα θα αισθανθεί μελαγχολία. Παρά το γεγονός ότι οι περισσότεροι ειδικοί εμφανίζονται επιφυλακτικοί στο αν η ανάκαμψη είναι διατηρήσιμη εντούτοις κανείς δεν αμφισβητεί ότι ήδη τα σημάδια είναι αισιόδοξα . Και όλα αυτά γιατί έγιναν συγκεκριμένες παρεμβάσεις για την στήριξη της αγοράς. Στην ελληνική αγορά , κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει με πειστικό τρόπο ότι βλέπει φως στο τούνελ. Αντίθετα οικονομολόγοι , τραπεζίτες, μεσίτες και κατασκευαστές ομολογούν στο ότι για δώδεκα τουλάχιστον μήνες η αγορά θα έχει πτωτική πορεία με τις επενδύσεις σε κατοικία να είναι στο ναδίρ και τις αγορές να βρίσκονται στα χαμηλότερα επίπεδα της τελευταίας δεκαετίας. Αν μάλιστα επιβεβαιωθούν και οι εκτιμήσεις που θέλουν την τραπεζική αγορά τους προσεχείς μήνες να αντιμετωπίζει προβλήματα ρευστότητας τότε οι προοπτικές είναι ακόμα πιο δυσοίωνες αφού η χρηματοδότηση της στεγαστικής πίστης ίσως να είναι μικρότερη και από το 2009. Αυτό λοιπόν που διαπιστώνει κανείς είναι ότι η αγορά κατοικίας έχει αφαιρεθεί από το κράτος στη τύχη της. Κανένα μέτρο ενίσχυσης της ζήτησης δεν έχει ανακοινωθεί , καμία πολιτική ενίσχυσης της στεγαστικής πίστης δεν έχει εξαγγελθεί , καμία δήλωση στήριξης δεν έχει γίνει από τους αρμόδιους υπουργούς. Και το εύλογο ερώτημα που ανακύπτει είναι ένα μεγάλο :ΓΙΑΤΙ. Η αγορά ακινήτων τελικά υπάρχει μόνο για να μαζεύει το υπουργείο Οικονομικών έσοδα; Δεν καταλαβαίνει κανείς ότι σε τελευταία ανάλυση ο κλάδος συνεισφέρει πολύ περισσότερα στο ΑΕΠ αυτής της χώρας από δεκάδες κλάδους του εμπορίου; Δεν συνειδητοποιεί κανείς ότι αν συνεχιστεί η ύφεση της οικοδομικής δραστηριότητας οι επιπτώσεις στο κοινωνικό ιστό μικρών κοινωνιών που ζούν από τα τούβλα θα είναι καταλυτικές; Ίσως δεν γνωρίζουν ότι πολλές τοπικές οικοδομικές επιχειρήσεις σε νησιά και σε τουριστικούς προορισμούς έχουν απολύει το 1/3 του δυναμικού τους και αν συνεχίσει η κατάσταση αυτή θα απολύσουν και άλλους. Μία τέτοια επιλογή στην Αθήνα περνά απαρατήρητη αλλά σε μία μικρή και κλειστή κοινωνία 1.000 ή 2.000 ανθρώπων οι απολύσεις αυτές προσλαμβάνουν άλλες διαστάσεις. Το μόνο σίγουρο είναι ότι σήμερα η αγορά κατοικίας χρειάζεται στήριξη και υποστήριξη όχι τόσο για να ανακάμψει όσο για να μη πέσει ακόμα χαμηλότερα. Το χειρότερο από όλα είναι ότι σε μία ημιθανή αγορά ακόμα και οι δυνατότητες άντλησης φορολογικών εσόδων περιορίζονται στο ελάχιστο με ότι αυτό σημαίνει για το δημόσιο έλλειμμα και χρέος. Το «ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος» φαίνεται ότι δεν το γνωρίζουν εκείνοι που χαράσσουν και υλοποιούν την οικονομική πολιτική.